

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558654144/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

nødvendig. Hvor syg Saxo var, rystede han dog paa Hovedet og gjorde en fortrædelig Mine, hvergang en latinsk Barbarisme skurrede i hans Øren; og da Mester Gregor vedblev at udkramme sin Lærdom om Aareladningstheorien og syntes derover reent at forglemme den Syge, bragte han snart Bisp Peders Utaalmodighed og Urolighed til det Høieste.

«Skal og maa han aarelades strax – raabte Bispen – hvi spiller I da den kostbare Tid med Snak og dræber baade mig og den gode Fader Saxo med eders barbariske og uchristelige Latin?»

Endelig blev da ogsaa den Syge aareladt og forbunden, hvorpaa han faldt i en dyb og rolig Søvn. Deraf lovede Mester Gregor sig hans sikke Helbredelse, hvis han, vel at mærke, saasnart han vaagnede, og man nærmede sig ham med en Verbena eller Jernurt i Haanden, paa det første Spørgsmaal til hans Befindende, blot vilde svare, at han befandt sig vel; men svarede den Syge da, at han befandt sig ilde, saa var der kun lidt Haab til Liv forsikkrede den lærde Barber.

«Dum Snak og Overtro! – sagde Bispen ivrig – Vil Gud hjelpe, bekymrer jeg mig ikke om eders Verbena og alle Hexcurter.»

Mester Gregor beraabte sig forgjeves paa sin Principals Auctoritet og at det saaledes stod » den lærde Mester Harpestræng sin Lægebog.« Den gode Mester Harpestræng kunde i dette Stykke være en Gjak som saa mange Andre, meente Bispen, og for at skaffe den Syge Ro til at sove trak han den højrøstede Mester Gregor ud af Sygestuen, og lod kun sin gamle tro Tjener Martin blive tilbage tilligemed Carl af Rise, som ikke var at bringe fra Sygeciiset, men som lovede at være saa stille som en Muur.

Drengen dæmpede ogsaa virkelig strax sin stærke og lydelige Graad; han satte sig taus paa Gulvet i Alkoven ved Foden af Sengen og vovede neppe selv at drage Aande for at høre om den Syge ogsaa aandede. Med stigende Ængstelighed syntes han at bemærke, at den Sovende stedse aandede svagere og svagere, og medens gamle Martin bad sagte og sukke ved Kaminen, græd Drengen stille og bitterlig bag Alkovetæppet uden at give en Lyd fra sig.

Medens Saxo slumrede, før Bisp Peder op og ned ad Gulvet i den anden Stue i en ivrig Ordstrid med Mester Gregor, som han beskyldte for at have udmattet den afkræftede Olding for stærkt med sin Aareladning; han beklagede tillige Mester Harpestrængs Fraværelse, til saa stor Fornærmelse for hans Vicarius, at Mester Gregor gik vred

bort, og bad Bisp'en selv være Læge, siden han troede at forstaae Konsten bedre.

Bisp Peder blev næsten altid vred og opfarende, naar han havde en Sorg at kæmpe mod, som han ikke vilde give efter for, og da gik det altid ud over den første den bedste, han traf paa; men snart fortrød han sin Hefthighed, og den, der ved en saadan Leilighed var bleven fornærmet af ham, var altid vis paa, snart at see Prover paa hans Hjertensgodhed og kjærlige Sindelag.

Medens Bisp Peder endnu gav sin Ængstelighed for Saxo Luft i vrede Yttringer mod den bortgangne Mester Gregor, traadte gamle Martin ind til ham og bad ham komme til den Syge, som var vaagnet urolig og havde forlangt Skriftemaal og Sacrament.

I største Hast iførte Bisp'en sig sin Ornat, tog de hellige Naademidler i Haanden og gik med dyb Smerte til den kjære Syge, efterat han først havde befalet Martin at blive uden for og forbyde Alle og Enhver Indgangen.

Da Bisp'en traadte ind i Sygestuen, syntes Saxo at være indslumret igjen, og der var dødsstille. Bisp Peder traadte sagte ind i den dunkle Alkove, hvor han satte sig ved Hovedgjærdet, uden at bemærke Carl, som sad skjult af Alkovetæppet ved Foden af Sengen og bad med foldede Hænder, under stille Taarer.

Da aabnede Saxo sine Øine og kjendte Bisp'en. «Mit Timeglas er nær ved at udrinde – begyndte han – ingen svar forsætlig Brøde betynger mit Hjerte; men beed den forbarmende Gud for sin korsfæstede Søn og sin evige Kjærligheds Skyld tilgive mig hvad jeg af menneskelig Skrøbelighed har syndet i denne Verden! En svar Mistanke forurodiger mig endnu forunderlig, og jeg kan ikke døe, førend jeg har bevaret den hos Eder, under Kirkens hellige og ubrødelige Taushedssegl.» Her reiste han sig halvt i Leiet og saae ud i Stuen; men da han intet Menneske blev vaer, lagde han sig betrygget tilbage. «Maaskee er denne Mistanke selv en syndig og fordømmelig Tanke – vedblev han – men er den falsk, saa beed Gud tilgive mig den for min Kjærligheds Skyld til Kongen og Fædrelandet! for Verden har jeg fortiet den; men for Kirkens hellige Domstol maa jeg i min Dødsstund indstævne som 6te Knuets hemmelige Morder og som vor unge Kong Valdemars giftigste og lumskeste Dødsfjende, en Mand, som jeg aldrig har seet med Legemets skuffende Syn, men som nys stod klart for mit indre ubedragelige Øie, og som jeg visselig